

Zaterdag 19 oktober 2013.

Henriette doet de check-in van de bagage, wij wachten op het terras van Albert tot ze terug is. Ik moet \$30 overgewicht betalen (6 kg à \$5/kg). Om 14u. vertrekken we naar de luchthaven. CAA is al geland, straks zal KapFret, waar wij mee vliegen, ook landen. We vervullen de formaliteiten en wachten dan op het vliegtuig. Pierre heeft voor ons een mooie wachtplaats versierd: blauwe plasticzeteltjes in de schaduw van een grote boom. Mocht het niet zeer warm zijn zou je denken: "Zeer fris." Het vliegtuig komt maar niet af, we krijgen ook geen informatie. Om 15.30 u. is het duidelijk dat het vliegtuig vandaag niet meer zal komen. We kunnen niet anders dan terug stadwaarts te rijden.

Waarom het vliegtuig niet gekomen is? We hebben er het raden naar.

De enige zekerheiddie we hebben: we zullen morgen vertrekken, misschien!

Voor Herman en Paul zijn de consequenties van deze 'affaire' op zijn minst vervelend. In Kinshasa zouden ze vanavond al het vliegtuig naar Brussel nemen, morgen thuis uitrusten en dan maandag weer aan het werk gaan. Of ze morgenavond naar Brussel zullen kunnen vliegen, daar hebben ze voorlopig het raden naar. Er moet naar Kapasa, de baas van KapFret, gebeld worden. De tickets voor Brussel moeten geregeld worden, het protocol op Ndolo en het vervoer naar Ndjili.

We zoeken logement bij de Franciscanessen. Op één kamer na krijgen we allen dezelfde kamer. Voor King is er geen kamer (een voortijdig kerstverhaal?). Wat nu? We zullen een oplossing zoeken, zegt Henriette. "On va faire.

On va trouver." Waar hebben we dat nog gehoord? "On va faire. On va trouver."

Na het avondmaal trekken we voor een tweede opeenvolgende afscheidsavond naar 'La Frégatte'. De advocaat-uitbater zegt tegen Lucien en Trésor iets over een 'Honorable' die morgen met het vliegtuig uit Kinshasa zou komen. Ik kan, wegens de luide en mooie muziek, maar de helft van de conversatie volgen en schenk er dus niet echt aandacht aan.

Later op de avond, terug op ons logement, is er voor King geen kamer gevonden: "On a oublié de faire?" Hij zal noodgedwongen in één van de zetels in het salonnetje slapen.

In 'La Frégatte'.

Zondag 20 december 2013.

Om 11 u. vertrekken we naar het vliegveld. De lokale verantwoordelijke van KapFret staat ons op te wachten: "Een Honorable wilde gisteren niet vliegen en heeft ons gedwongen om pas vandaag te vliegen. Mijnheer Kapasa zal jullie op Ndolo persoonlijk opwachten, de formaliteiten regelen met SN Brussels Airlines en de 'penalty's' betalen. Hij zal jullie ook naar de check-in brengen en naar Ndjili." 't Zou eraan mankeren! Wat was de reden nu van het uitstel van de vlucht? Dat zien we als het vliegtuig geland is. Een jong gastje wordt met veel egards van het vliegtuig gehaald. Hij is 'le petit frère' van een lokale politicus. Hij had gisteren geen goesting om vanuit Kinshasa naar Lodja te vliegen en dus moest tot vlucht maar tot vandaag wachten. Mooi!

Terwijl we op het vliegtuig wachten zegt Henriette dat de zuster van het logement gevraagd heeft het verblijf van vorige nacht te betalen: \$30 voor mij en \$30 voor King. Herman en Paul betalen zelf hun verblijf. King en ik samen \$60? Dat is erover, vind ik. King heeft de hele nacht in een zetel gelegen; gehangen eerder en daarvoor zou ik \$30 moeten betalen? No way! Ik zeg heel kordaat aan Henriette dat ik dat niet betaal omdat King geen bed gekregen heeft en voor een zetel betaal ik niet, punt! "Henriette, zeg dat maar aan de zuster. Ik betaal \$30 voor mezelf en dat is het. Geen dollarcent méér!" Henriette ontvangt de \$30 en druipt af: "Je vais faire," zegt ze.

Op Ndolo staat Kapasa in hoogsteigen persoon ons op te wachten op de tarmac. Kapasa: een wat corpulente, deftig geklede zakenman met twee gsm's en een dure 4 x 4. Met die 4 x 4, airco inside, brengt hij Herman, Paul, King en ik tot bij de migratiebeambten. Herman krijgt daar

een serieuze berisping omdat hij noch zijn uitnodiging, noch zijn 'ordre de mission' bij heeft. Zijn opmerking dat hij alles kan tonen via zijn mailbox (ze hebben daar internet) resulteert alleen in: "De volgende keer zorgt U er best voor die documenten bij te hebben, zo niet zullen we U moeten arresteren!" Herman doet alsof hij niet onder de indruk is.

We pikken onze bagage op. Kapasa brengt Herman en Paul naar de check-in van SN Brussel, brengt mij dan naar de Kapucijnen en voert King naar zijn huis in Lemba. Om de tijd te doden tussen hun vertrek op Ndjili gaat hij met Herman en Paul op restaurant.

Ik heb om 17 u. afgesproken met Placide om verslag te brengen over de laatste week in Katako-Kombe. Aangezien hij na zijn studies in Katako-Kombe de man van de techniek zal zijn, wil ik dat hij vanaf nu al de coördinatie doet tussen ons in België: Hem en King in Kinshasa en het ziekenhuis van Katako-Kombe. Als er daar een technisch probleem is moeten ze hem verwittigen. Hij zal dan met King en mij overleggen en ons besluit aan het ziekenhuis communiceren. Als zowel King of ik eerder een bericht krijgen uit Katako-Kombe, moeten we Placide daarvan op de hoogte brengen.

En... Eindelijk kan ik enkele minuten met Frida praten. Later op de avond heb ik met Fien en Yanneke geskyped. 't Was ontroerend.

Noot dd. juli 2014.

Onderweg naar SN enzovoort... verkoopt Kapasa nogal wat blabla. Zo vindt hij het erg dat er niet meer op Tshumbe gevolgen kan (mag?) worden: "Het is allemaal de schuld van een politicus!" Enzovoort... Maar hij zal zich niet laten doen, een vliegtuig huren in Amerika en

vanaf volgende week donderdag al naar Tshumbe vliegen: mogen of niet. En als we een reis naar Katak-Kombe plannen, moeten we het hem laten weten. Hij zal dan persoonlijk voor faciliteiten zorgen.

Noot dd. juni 2014.

Na een half jaar blijkt dat er nog steeds niet op Tshumbe gevolgen wordt. Dat het vliegtuig waarmee Kapasa naar Lodja vliegt eigenlijk te klein is om alle bagage van de passagiers te vervoeren zodat de bagage in de gangen, onder de zetels, overal dus geborgen wordt: zéér chaot-

isch. Van faciliteiten is geen sprake. Op Ndolo herkent hij mij: "Ha, mon ami, comment ça va? Tu m'as pas téléphoné?" Eer je de kans krijgt om iets te repliceren, is hij al weer met iets anders bezig en ben je tot lucht verworden. 't Is tamelijk eenvoudig: als je hem belt, neemt hij niet op en als hij opneemt, antwoordt hij niet. 'Son ami?', melkkoe zou er beter op lijken, vrees ik.

Dit 'avontuur' heeft voor Herman en Paul als consequentie dat ze morgenvroeg van Zaventem rechtstreeks naar hun werk zullen moeten gaan. 'k Ben blij niet in hun plaats te zijn.

Links wordt de laatste bagage geladen, rechts staan de passagiers, klaar om in te stappen.